Marmotte 2016: onderkoelde goudkoorts?

Bauke de Boer

Het was zaterdagochtend 2 juli 2016. Samen met Thijs en Alexander stond ik in de grote en laatste startgroep voor de Marmotte. Onze vierde man, Lon, was waarschijnlijk al halverwege. Hij mocht starten in de eerste startgroep, bij de goden, de rasklimmers en afdalers met doodsverachting. Maar wij, stervelingen, moesten bij voorbaat genoegen nemen met een plek in de bus. De sfeer in ons startveld was een mengsel van gezonde spanning en wat nog het meest deed denken aan een schoolreisje. Sommige, overwegend mannen, hingen gespannen over hun stuur, wachtend op het startschot voor de 174,5 km lange koers met ruim 5.000 hoogtemeters. Anderen kauwden nog zenuwachtig op een banaan, maar een groot deel was uitgelaten. De sterke verhalen en grappen vlogen al over en weer. Om 7:50 was het zover. We werden weggeschoten voor de Marmotte. Het was slechts gissen waar je op deze dag zou gaan stranden, maar ergens op het parcours zou je persoonlijke halte staan. Alexander en ik wensten Thijs een fijne koers. We wisten dat hij binnen enkele minuten na het lossen van het startschot ons achter zich zou laten. Thijs was verreweg de sterkste renner van ons vieren. Zijn talent was zo groot dat hij eigenlijk in het vacuüm tussen amateurs en profs viel. Dus vandaag was zijn dag. Maar daar zouden wij dan helemaal niets van meekrijgen.

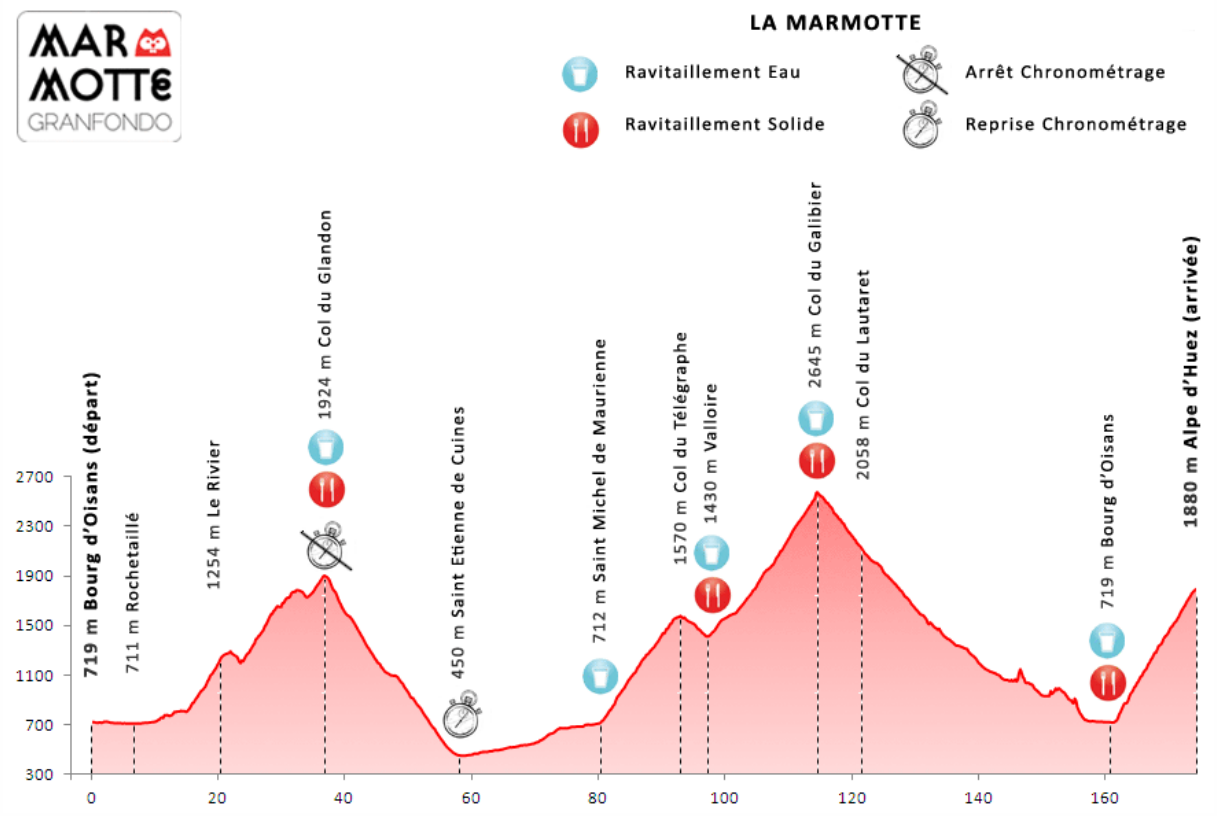

De afgelopen dagen hadden we al de nodige verkenningsritten en trainingen gedaan. Lon, Alexander en Thijs waren vorig weekend al begonnen met fietsen in de Alpen. Ik had me enkele dagen later aangesloten om me ook op de koninginnerit van deze fietsweek voor te bereiden. Tijdens deze trainingsritten werden de kwaliteiten van eenieder duidelijk. Zo lang het vlak bleef was Alexander een sterke renner. Hij had nog niet heel veel ervaring met lange ritten, maar dit ging hem verrassend goed af. Hij was altijd gekleed in de meest opvallende en fluorescerende kleding en verreweg de meest gesoigneerde renner van ons vieren. Thijs was, zoals gezegd, een groot talent. Hij kan hard fietsen. Heel hard. Of het nu vlak is of bergop. Hij beweegt zich voort op een titanium fiets met zelf gevlochten wielen en is tevens de technicus van het team. Zijn talent contrasteert met zijn bescheidenheid. Hij laat zich zelden iets ontvallen. Lon is … Lon. Wel een Boonen overigens. Lon is de grote organisator van onze fietsevenementen. Hij scharrelt bij voorkeur een bijna onmogelijk programma bij elkaar en doet er dan nog een berg bovenop. Vanwege de mooie fotos die hij bij het programma aanhecht tuinen we er altijd weer met open ogen in. Lon heeft twee grote fietskwaliteiten. Hij kan oneindig lang doordieselen en beangstigend hard afdalen. Zelf ben ik een fietser met gemiddelde prestaties. Ik volg Thijs bergop op gepaste afstand en Lon op enkele centimeters van zijn achterwiel, bergaf.

Nadat ik was aangesloten bij de groep stond er direct een interessante klim op het programma: beklimming van Col de la Bonette. We vertrokken vanuit een idyllische villa vlak buiten Barcelonnette. Na het opdraaien van de Route du Col de Restefond, de weg direct vanuit het dorp naar de top, begon de 24 km lange beklimming naar een hoogte van 2.715 meter. Het weer was schitterend. Weinig wolken en heel weinig wind. We gingen gebroederlijk op de pedalen staan, maar bij sommigen van ons had dit veel meer effect dan bij anderen. Thijs snelde de groep zoals verwacht al snel vooruit. Ik volgde op gepaste afstand. De beklimming voert met hellingspercentages van gemiddeld 6% naar boven. De berg wordt nergens echt steil. Ik wist de snelheid zo rond de 12,5 km/uur te houden, zodat ik na een kleine 2 uur klimmen boven kwam. Geen topprestatie, maar het was dan ook een training. Thijs stond me grijnzend op te wachten. Na een poosje arriveerden ook Lon en Alexander op de top. Na wat foto's kwam het leukste deel van de tocht. De afdaling. Maar eerst moest er nog een ludieke foto worden genomen. Ik had mijn fiets in een ijswand geramd en Lon parkeerde zijn ros er pal achter, meewarige blikken bij Thijs en Alexander achterlatend. Na de foto sprongen we weer op het zadel, waarbij Lon direct de leiding nam en Thijs en Alexander subiet van zich af schudde. Ik volgde zoals aangekondigd op gepaste afstand van enkele centimeters. De afdaling was vanwege de redelijk ruime bochten een ware sensatie. Heel veel remmen wat bij haarspeldbochten een noodzakelijk kwaad is, was hier niet nodig. Enige belemmering waren de rotswanden die het zicht af en toe ontnamen. Maar daar wilden we niet over zeuren. We sneden de bochten aldus scherp aan, biddend dat de tegenliggers net even pauze hielden. De lijnen kronkelden vloeiend naar beneden en we wisselden elkaar af als windbreker. De snelheid liep snel op met enkele uitschieters van ruim boven de 70 km/uur. We passeerden een dalende camper alsof deze stil stond. De enkele fietsers bergop bogen zich over hun stuur en wij gaven onze aanwezigheid pas prijs in het

voorbij zoeven door het geruis dat we achterlieten. Binnen een half uurtje waren we weer beneden. We wachtten geduldig op onze companen en besloten de dag op een terras.

De volgende dag verhuisden we naar La Hierre, pal achter een bergketen van drieduizenders. Nadat de charmante Francaise ons heerlijk chaotisch had ingecheckt, besloten we om een rondrit over de Alpe d'Huez te maken. Dan konden we het parcours een beetje verkennen en natuurlijk onze krachten uittesten op het slotakkoord van de Marmotte. We verlieten ons dorpje en koersten en bloc langs de oevers van het Lac du Chambon, daarbij steeds meer mederenners verzamelend. Vanaf Le Bourg-d'Oisans werd het zowaar druk. Renners kwamen in grote aantallen het dorpje uitrijden vol goede moed om de Alpe over te klimmen. Een aanzienlijk deel van die grote aantallen sneuvelde echter gelijk in de eerste meters. De Alpe d'Huez houdt niet van geheimen en geeft haar stijgingspercentages al prijs bij de eerste en beste kilometer. Wij klommen aanvankelijk in een heel rustig tempo. We wilden ons vlak voor de dag van de waarheid niet opblazen en bleven rustig bij elkaar rijden. Het voelde lekker om deze vermaarde (Nederlandse?!) berg eindelijk op te mogen rijden. Na enkele bochten zagen we een oude tanige kerel op een peperdure paarse Trek Madone vervaarlijk slingerend langszij schuiven. Hij stond op de pedalen en draaide een belachelijk groot verzet. Hierbij maakte hij beurtelings zwaar helling naar links en naar rechts. Vlak voordat hij kapseisde trok hij het stuur naar binnen om zich weer te kunnen oprichten voor de andere zijde. Verbazingwekkend genoeg reed hij hierbij toch beduidend sneller dan wij en de slingeraar raakte na korte tijd al weer uit zicht. Het zadel had ie overigens net zo goed thuis kunnen laten. Halverwege versnelde Thijs het tempo en was ras verdwenen. Ik zette ook iets aan en genoot van de mooie en beroemde klim. De befaamde bocht, ¨de Nederlandse bocht¨, kondigde zichzelf aan.

Hoewel het deze dag 2 dagen voor de Marmotte was, stond er al een grote groep supporters in de bocht te juichen. Ik fietste zoals de meeste renners vlak langs de supporters, waarbij veel high fives werden uitgewisseld. Vandaag was maar een testdag, maar hoe fijn moet dat zijn voor de moraal als je al bijna alles hebt gegeven. Wanneer de krachten zijn weggevloeid, terwijl de finish in zicht komt. Wanneer er nog enkele onverbiddelijke kilometers met stijgingspercentages van 10% overwonnen moeten worden. Dan geeft een high five met schor geschreeuwde aanmoedigingen meer energie dan 10 energierepen. En dat er meer dan alles gegeven moest gaan worden, daar twijfelde ik niet aan. Nadat we elkaar weer hadden gevonden boven op de berg, daalden we af via de achterkant. Op de terugweg maakten we een tussenstop in een cafeetje langs de route. Het café serveerde grote kommen overheerlijke chocolademelk. Dat zou nog wel eens heel goed van pas kunnen komen!

Vrijdag, 1 dag voor de dag des oordeels, werd door ons als rustdag uitgeroepen. Nou rustdag? Er moest wel het nodige poets en smeerwerk worden verricht. En daarnaast flink veel koolhydraten worden verorberd. En daarna waren we eindelijk klaar voor de Marmotte. Nou bijna. Lon leek het een leuk idee als we een groente meetorsten als team teken of gewoon voor de afleiding. Alexander vond het een volstrekt belachelijk idee en wenste geen groente in zijn hippe tricot. Na enig overleg kozen Thijs, Lon en ik voor de prei. Dit leek ons een fiere en dappere groente die zijn taak meer dan waar kon maken. Taak? Ja, dat wordt vanzelf duidelijk.

Zaterdag, de dag des oordeels. Alexander en ik verscholen ons in een klein peloton richting de eerste klim van de dag, de Glandon. De Glandon heeft een hoogte van 1924 meter, dat is vanuit de startplaats Bourg d'Oisans een netto stijging van 1200 meter. Na een aanloop van ongeveer 10 kilometer begint de weg zich langs een riviertje omhoog te wurmen. Ik groette Alexander en draaide in mijn eigen tempo de eerste helling op,

waarbij mijn achteruitkijkende prei Alexander snel uit het oog verloor. Vlak voor de start staken Lon en ik onze stoere prei in onze achterzak. Thijs kreeg op het laatste moment koudwatervrees. Hij durfde de prei toch niet mee te torsen over alle 5000 hoogtemeters. Maar Thijs had ook een heel andere missie dan Lon en ik. Lon en ik verwachtten voordeel te halen uit de prei, terwijl Thijs alleen maar gehinderd zou worden door lastige vragen inzake de prei. Dit zou hem afremmen en uit zijn ritme halen. En bij doorvragen zou hij wellicht breken. Dat risico kon Thijs niet nemen. Dus volstrekt begrijpelijk liet hij zijn prei eenzaam in de auto achter. Voor de zekerheid deed ik het raampje iets naar beneden, zodat de prei niet voortijdig oven gaar zou worden. Weggooien kon immers altijd nog.

Ik begon een fijn ritme te pakken, waarbij ik grote aantallen fietsers in rap tempo voorbij stoof. Na een klein uurtje fietsen werd ik vergezeld van een lange tanige Amerikaan, die volop genoot van deze tocht. We schoven gezamenlijk voorbij nu overwegend solitaire renners die ieder hun worsteling naar boven maakten. Af en toe verhief een verbaasde stem zich, waardoor we ¨prei¨ in diverse talen te horen kregen. De Amerikaan

informeerde ook naar het hoe en waarom van de prei. Nu is prei in het Engels ¨leek¨, en ik explainde dat het ons geestig leek om … Volgens Lon was het vooral ¨preizenswaardig¨ dat we zoiets ondernamen. Daarnaast leek het ons onwaarschijnlijk dat er ooit een prei de Marmotte had bedwongen, dus dat zou wel eens een fraaie ¨preis¨ op kunnen leveren. Enfin, het leidde de aandacht van de zware inspanning goed af, preicies wat we nodig hadden.

De Amerikaan trapte stug door. Ik moest iets boven mijn macht reiken om hem bij te houden. We kregen nu een grote groep wielrenners in het vizier. Ik trok wat te eten uit mijn frametas en verwonderde me enigszins over dit peloton. We waren inmiddels zo dichtbij dat ik een verenigingsshirt herkende. Een mede triatleet had zijn tanden ook in de beklimming van de Glandon gezet. De stemming in de staart van het peloton was meer dan gemoedelijk. Het straalde een bepaalde vrolijkheid uit. Er werd volop gekletst en gelachen. Terwijl het tempo echt niet kinderachtig was. De Amerikaan en ik schoven gestaag naar voren en kwamen bij de kopgroep aan. De sfeer was ineens totaal anders. Er werd niet meer gelachen en gekletst. Het enige geluid was het knarsen van fietskettingen. De (uitsluitend) mannen hadden hun blik strak naar voren gericht. Alle blikken convergeerden. Een gemeenschappelijk brandpunt danste aan kop van het peloton.

Dit brandpunt werd gevormd door het onderlichaam van een vrouwelijke deelnemer wiens palindrome naam op haar shirt was geprint. ¨Anna¨ preikte er op haar rug. Nee, lieve lezers, dit is geen schrijffout. Nu was dit shirt iets te krap bemeten en toonde een ontblote onderrug, wat weer bovenop een fraai gevormd volgend lichaamsonderdeel was bevestigd. Ook wij hielden hier even in voor een korte Tantalus kwelling, maar rukten ons weer los om de tocht serieus voort te kunnen zetten. Op de laatste flanken van de Glandon nam ik afscheid van de Amerikaan. Zijn rappe tempo zou mij vermoedelijk langzaam kapot maken. Dat wilde ik niet riskeren. Na een kleine 2 uur fietsen bereikte ik de top van de Glandon, waar het een drukte van jewelste was. De tijdregistratie van deze tocht wordt hier stopgezet, om te voorkomen dat in de daaropvolgende afdaling te veel renners in de afgrond zouden storten. Ik nam wat te eten en strekte de benen. Ik poseerde nog even bij het bord van de Glandon en vervolgde de route.

Ook beneden deed ik het rustig aan en al dat getreuzel had tot voordeel dat Lon, Alexander en ik hergroepeerden vlak voor de herstart van de tijdmeting. Ieder van ons had zijn lijf weer volgepompt met energiedrank en de zure urine geloost. Vol goede moed reactiveerde ik mijn tijdmeting om naar de volgende beklimming te koersen: via de Telegraph naar het hoogtepunt van de dag, de Galibier op een hoogte van 2645 meter. De aanloop naar de eerstvolgende klim bestond uit een overbrugging van 20 km over vals plat. Het leek me het beste nog steeds rustig met de energievoorraden om te springen en ik zocht daarom een groepje renners om aan te haken. Maar tot mijn verbazing was er niemand die nog van zins was om de tocht binnen de gelimiteerde tijd uit te rijden. Iedereen verschool zich achter een ander en het tempo had ook met een oma fiets prima te doen geweest. Kennelijk was ik hier in een groep beland die overleven belangrijker achtte dan ¨goud¨. Hier viel het motto ¨de dood of de gladiolen¨ allerminst te bespeuren. Ik moet hier even toelichten dat de tijdmeting bij de Marmotte wel een essentieel onderdeel is. De site van de Marmotte vermeldt dat afhankelijk van leeftijd en geslacht er ¨goud¨ te behalen valt als de netto tijd binnen de daar vermelde waarde ligt. En die lat ligt best heel scherp. Dus iedereen met ambitie wil met ¨goud¨ naar huis kunnen gaan. We hebben het hier over de categorie Thijs ea. De rest mag blij zijn dat hij/zij na reanimatie weer huiswaarts kan keren. Na enkele pogingen de groep aan te sporen liet ik het er ook bij zitten. Totdat ik vanuit mijn ooghoeken ineens een prei voorbij zag stuiven. Lon denderde in zijn eentje ons peloton voorbij en riep naar mij wat ik in godsnaam van plan was. Ik zette direct aan zodat de preien weer werden herenigd en we in straf tempo naar de voet van de Telegraph koersten. Uiteindelijk sloten er enkele andere renners aan, waardoor het tijdverlies hier enigszins beperkt bleef. Vanaf de voet van de Telegraph liet Lon mij weer gaan. We zochten ieder ons tempo in het uiterst bovenste bereik van licht oncomfortabel op. Na ongeveer 3 uur en 3 kwartier netto fietstijd bereikte ik de Telegraph.

Eté
SAVOIE
Hiver
Bienvenue
à
Valloire
GALIBIER
1430 m
2600 m
Valloire
GALIBIER
Col du télégraphe
Alt. 1566 m
galibier
LAS
LAS
ikeBcn

Dit keer maakte ik geen tussenstop, maar reed (na een snelle foto) gelijk door naar een kleine afdaling om vervolgens door het dal omhoog te fietsen naar de flank van de Galibier. Inmiddels was het stadium van inhalen en ingehaald worden wel voorbij. Vrijwel iedere renner had zich gevoegd bij lotgenoten van gelijkwaardige kwaliteit. Daarbij kwam het dikwijls voor dat er om het kwartier stuivertje werd gewisseld, omdat dan de ene, en dan de andere weer iets meer kracht had. Ik wisselde regelmatig met een renster uit Amsterdam en twee wielrenkameraden uit Italië. We hadden korte gesprekjes en uiteraard eiste de prei uitleg. We vorderden gestaag en het klim tempo bleef hierbij mooi vlak. Ondanks dat ik al massale hoeveelheden calorieën had verbrand bleef de motor betrouwbaar draaien. Al de trainingen in de afgelopen maanden wierpen nu hun vruchten af. Ik kon de mitochondriën, de energieconversie fabrieken in de spieren, voorzien met een gunstig mengsel van vetten en koolhydraten om het toerental op peil te houden. Dit mengsel leverde mij voldoende Watt op om de noodzakelijke arbeid te verrichten. Daar waar de minder getrainde renners al snel stuk liepen op overconsumptie en dientengevolge een tekort aan koolhydraten, kunnen getrainde fietsers met relatief weinig koolhydraten hun werk verrichten. Zo werd van Cancellara beweerd dat hij op nuchtere maag prima een rit van 160 kilometer kon verhapstukken. Zijn musculatuur was zo getraind op duurarbeid, dat het snufje koolhydraten dat nog over is na een diepe nachtrust, voldoende is om de citroenzuurcyclus in de mitochondriën aan de praat te houden. Ja, zo kan ik mijn naam in één adem noemen met de grote Cancellara. Ware het niet dat zijn basissnelheid ongeveer het dubbele was van de mijne. De lucht begon bij het naderen van de top snel te betrekken. Ik had inmiddels mijn regenjack aangetrokken, want de weergoden waren hier klaarblijkelijk slecht gehumeurd en de eerste druppels werden al losgeschud. Ik zag medefietsers bezorgd omhoog kijken. Op de laatste kilometer naar de top werden we enkele keren gefotografeerd. Ook al was het weer inmiddels bagger, die foto zou ik koste wat kost willen aanschaffen. Zo'n beklimming van de Galibier was tenslotte geen dagelijkse kost. Na 5 uur en 25 minuten fietsen bereikte ik de top van de Galibier. Deze 2016 editie zou ene Kenny Nijssen (ook woonachtig in Haarlem) nog maar 15 minuten van de eindstreep verwijderd zijn. Maar ik moest eerst dat hele colère stuk nog naar beneden, dan de oversteek maken naar de Alpe d'Huez en die ook nog een keer moeten opfietsen. Dus de eindstreep was nog heel ver weg. De afdaling van de Galibier was wél een tijd onderdeel van de Marmotte. Dus de chronometer bleef verder tellen. In principe zou hier voor een geroutineerde daler, zoals ik mezelf wel durf te noemen, wel iets te halen vallen. Maar niet in 2016! Wind en regen striemde tegen mijn fiets en vege lijf. Daar waar ik enkele minuten geleden nog behaaglijk op temperatuur was, drong de kou nu heel snel de ledematen in. Ik moest ondanks de regen zien dat ik zo snel mogelijk beneden zou komen. De warmte van het dal tegemoet. Maar dalen was nu geen sinecure. Al na enkele kilometers afdalen waren mijn onderarmen volledig verkrampt. Het regenwater reduceerde het remvermogen van mijn velgrem tot een fractie van normaal. Om voor de bochten nog enigszins acceptabel te kunnen afremmen moest ik daarom al mijn kracht aanwenden om de handremmen te laten werken. Maar door de kou trok het bloed zich ook terug uit mijn armen, zodat verversing van het verzuurde weefselvocht volledig stagneerde. De remkracht nam met de kilometer af. Om extra remvermogen te genereren moest ik rechtop gaan zitten en tegenwind proberen te

vangen. En vooral heel goed vooruit plannen en ontsnappingsroutes zoeken. Immers als de snelheid veel te hoog blijft om de bocht te nemen, dan is rechtdoor de enige optie. Dat kan afhankelijk van de bocht betekenen: de bergwand induiken of het ravijn inzeilen. Fifty fifty dus. Ik moest het er mee doen. Een half uur na de top kwam ik, inmiddels schuddend van de kou, aan in het dorpje la Grave. Ik dacht nog maar aan één ding: warme chocolademelk. Volledige onderkoeld strompelde ik het cafeetje binnen waar we 2 dagen eerder nog op het terras hadden gezeten. Binnen waren diverse wielrenners gebogen over iets warms. Ik bestelde een grote kom warme chocolademelk en nestelde me aan een tafel met een stapel kranten. Kranten hebben zoals bekend diverse functies. Je kan er bijvoorbeeld breekbare spullen mee beschermen, of je natte schoenen mee vullen als spons. Maar op dit moment was de functie isolatiemateriaal aan bod. Ik dekte mijn benen volledig af met kranten om de ingenomen warmte van de chocolademelk zo goed mogelijk vast te houden. Ik bestelde een tweede mok en na het nuttigen daarvan kwamen de krachten weer langzaam terugvloeien. Het plan goud had ik inmiddels verlaten. En al helemaal toen bleek dat ik eerst contant geld moest pinnen verderop in het dorp, omdat er geen betaalkaart werd geaccepteerd. Met een tijdverlies van 34 kostbare minuten hervatte ik de tocht. De chocolademelk werkte gelukkig als een soort toverdrank, want ik voelde me als herboren. En ook de lucht was inmiddels weer volledig geklaard van regenbuien en de temperatuur weer aangenaam. Ik vloog het inmiddels bekende traject langs het Lac du Chambon over en reed met 2 anderen met een gemiddelde van 40 km/uur naar de voet van de Alpe d'Huez. Aan de voet vulde ik nog één keer de fles met energiedrank en nestelde me op het zadel voor de slotklim. De beklimming van de Alpe d'Huez verliep gestaag met een constante 10 km/uur. Ik voelde me weer goed en volgens de vermogensberekening achteraf was ik niet aan het hallucineren. Iets wat overigens een veel waarschijnlijker scenario was geweest. De cijfers wezen een kleine 200 W uit, wat na 160 km en ruim 4.500 kilocalorieën aan verbranding heel acceptabel was. Maar was het genoeg voor goud die dag? Lon vertelde ons eerder dat hij bij een vorige Marmotte een volwassen man heeft zien breken, omdat die zijn goud verspeelde, doordat hij zijn oververhitte voeten een kwartiertje in een verkoelende fontijn liet bungelen. Zo kan het leven worden beslist. Ik was er niet gerust op, maar aan de andere kant, sneller ging ook niet meer. Ik naderde de beruchte Nederlandse bocht en zette de gouden gedachte van me af. Nu eerst alle handen van die onvermoeibare supporters aantikken. Nu genieten van dit mooie moment. Als held te worden verwelkomd na deze lange tocht inclusief ontbering op de flank van de Galibier. Ik was er nu bijna. Ik zette nog één keer aan. De weg vlakte iets af. Mijn vermogen schoot door de 200 W grens en de snelheid liep op tot boven de 20 km/uur. En dan, na 8 uur en 39 minuten en 30 seconden netto fietstijd rolde ik over de tijdwaarneming. Eindelijk kon ik de spieren rust geven. Moe, maar voldaan ging ik op zoek naar mijn wielervrienden. Op de top stond Thijs mij uiteraard al op te wachten. Grijnzend zoals altijd. En ook Lon was al enige tijd voor mij gefinished. De stemming op de top was uitgelaten. Iedereen was druk met het uitwisselen van ervaringen en belevenissen tijdens de tocht. En vooral blij om voor de tijdslimiet voor goud binnen te zijn gekomen. Maar wacht eens even. Hoe zat het met mijn eigen goud? Lag de grens niet op 8 uur en 39 minuten? Dus ik was net te laat. 30 seconden waren ik en het hoogst haalbare van elkaar verwijderd. 30 seconden? Er waren tientallen

mogelijkheden onderweg waar ik die 30 seconden had kunnen wegpoetsen! Bijvoorbeeld de ruim 34 minuten chocolademelk stop. Of bij verversing van energiedrank en water op de posten. Dat was toch wel een beetje een bittere nasmaak aan het verder onvergetelijke fietsavontuur. We moesten alleen nog wachten op Alexander die een klein uur later ook over de meet kwam rollen. Nu konden we gezamenlijk ons finish certificaat ophalen. Het was inmiddels niet meer heel druk bij de stand. De meeste renners waren nu wel binnen, hoewel er iedere minuut nog tientallen fietsers binnenkwamen. Ik gaf mijn nummer af en kreeg een uitdraai van mijn prestatie. Bauke de Boer, les Pays-Bas: Medaille d'Or! Wat? Klopte mijn eigen tijd niet? Nee, dat was het niet. Ik bleek vanwege mijn geboortejaar in een andere categorie te zijn ingedeeld. Er werd in die groep in tijd gecompenseerd voor het spierverval waar de ouder wordende mens mee te kampen heeft. Een volstrekt begrijpelijke redenering wat mij betreft. Breed grijnzend liet ik het felbegeerde documentje aan mijn wielervrienden zien. Lon wist nog één van de laatste gouden plakken te bemachtigen, maar ik viste helaas net achter het net, zodat ik het met het velletje papier moest doen. Desalniettemin klikten we tevreden de pedalen vast en lieten ons met 3 keer goud en 1 keer zilver de berg afrollen. De warmte en pizza tegemoet.

Thuis bestudeerde ik de uitslagen nog eens. Ik corrigeerde mijn eindtijd voor de 34 minuten oponthoud vanwege onderkoeling en bestudeerde wat dat met de uitslag zou doen. Ik steeg daarmee van plek 2760 naar positie 1803. Dat was één plek en 1 seconde boven ene Mollee, Rutger, Santpoort-Zuid, Pays-Bas. Hé, was dat niet die clubgenoot die ik onderweg achter Anna had gespot?

PUNCH